

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

N Á L E Z

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 510/2015-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. januára 2016 v senáte zloženom z predsedníčky Marianny Mochnáčovej a zo sudcov Petra Brňáka a Milana Ľalíka v konaní o sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 Cb 3/2004 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 Cb 3/2004 porušené boli.

2. Krajskému súdu v Košiciach p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cb 3/2004 konal bez zbytočných prietahov.

3. [REDACTED] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 3 000 € (slovom tritisíc eur), ktoré je Krajský súd v Košiciach povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť [REDACTED] trovy konania v sume 355,79 € (slovom tristopäťdesiatpäť eur a sedemdesiatdeväť centov) na účet jeho právneho zástupcu advokáta [REDACTED], [REDACTED], do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Vo zvyšnej časti sťažnosti [REDACTED] nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. I. ÚS 510/2015 z 18. novembra 2015 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cb 3/2004 (ďalej aj „napadnuté konanie krajského súdu“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ vystupuje ako žalobca v konaní o zaplatenie sumy 1 345,28 €. Dňa 6. júla 2004 krajský súd vydal platobný rozkaz, proti ktorému podal odpor žalovaný 30. júla 2004. Vo veci samej rozhodol krajský súd rozsudkom zo 16. januára 2012 tak, že jeho žalobu zamietol. Po rozhodnutí odvolacieho súdu

(Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obo 26/2013 z 26. novembra 2013) bol napadnutý rozsudok krajského súdu zrušený pre nedostatočne zistený skutkový stav veci a takisto pre nepreskúmateľnosť jeho dôvodov a vec bola vrátená opätovne krajskému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Krajský súd vo veci samej však naďalej nekoná, odročil aj nariadené pojednávania (naposledy 14. júla 2014) a vec nie je ešte právoplatne skončená, hoci konanie začalo v roku 2004. Celková dĺžka konania a stav právnej neistoty sťažovateľa teda trvá viac ako 11 rokov, preto sťažovateľ na základe uvedeného navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol nálezom, ktorým vysloví, že jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej dobe podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 6 Cb 3/2004 porušené bolo, a prikáže krajskému súdu v predmetnom konaní konať bez zbytočných prietáhov.

4. Súčasne sa sťažovateľ domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 7 000 € a úhrady trov konania.

5. Krajský súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti prípisom doručenými ústavnému súdu 21. decembra 2015, v ktorých okrem podrobnej chronológie procesných úkonov uviedol:

„- Žaloba bola súdu doručená 18. 2. 2004

- Výzvou zo dňa 28. 4. 2004 bol žalobca vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku za návrh, súdny poplatok bol zaplatený 10. 5. 2004

- Dňa 6. 7. 2004 bol vo veci vydaný platobný rozkaz, proti ktorému podal žalovaný odpor

- Podaním zo dňa 29. 12. 2004 súd zaslal odpor žalobcovi na vyjadrenie

- Uznesením zo dňa 9. 5. 2005 bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odpor

- Podaním doručeným súdu 19. 7. 2005 uplatnil žalovaný vzájomný návrh

- Výzvou zo dňa 12. 2. 2007 bol žalovaný vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku za vzájomný návrh
- Výzvou zo dňa 12. 2. 2007 bol žalobcovi zaslaný vzájomný návrh žalovaného na vyjadrenie
- Výzvou zo dňa 15. 3. 2007 bolo vyjadrenie k vzájomnému návrhu zaslané žalovanému
- Vo veci bolo nariadené pojednávanie predvolaním zo dňa 14. 8. 2008 na deň 1. 10. 2008
- Pojednávanie 1. 10. 2008 bolo po vykonávanom dokazovaní odročené na 3. 12. 2008 za účelom doplnenia dokazovania
- Predvolaním zo dňa 2. 10. 2008 bol na pojednávanie na deň 3. 12. 2008 predvolaný svedok
- Upovedomením zo dňa 13. 11. 2008 bolo toto pojednávanie odročené na 12. 12. 2008
- Pojednávanie nariadené na 12. 12. 2008 bolo odročené za účelom opätovného predvolania účastníkov na neurčito
- Podaním zo dňa 25. 1. 2011 súd postúpil vzájomný návrh na prejednanie príslušnému Okresnému súdu Košice II
- Vo veci bolo nariadené pojednávanie na deň 7. 3. 2011
- Výzvou zo dňa 22. 2. 2011 súd uložil žalobcovi predložiť dôkazy
- Pojednávanie nariadené na 7. 3. 2011 bolo odročené na 21. 3. 2011 pre nedoručenie predvolania žalovanému
- Pojednávanie nariadené na 21. 3. 2011 bolo odročené na doplnenie dokazovania - predloženie špecifikácie započítacieho nároku na neurčito
- Podaním zo dňa 6. 4. 2011 súd zaslal predložené vyjadrenie žalobcovi
- Uznesením zo dňa 15. 11. 2011 súd vylúčil vzájomný návrh žalovaného na zaplatenie sumy 3.333,21 eur s prísl. na samostatné konanie
- Výzvou zo dňa 15. 11. 2011 súd vyzval žalobcu na predloženie dôkazu - osobnú evidenciu žalobcu o stave peňazí
- Vo veci bolo nariadené pojednávanie na deň 16. 1. 2012

- Na pojednávaní 16. 1. 2012 bol vyhlásený rozsudok, proti ktorému podal žalobca odvolanie
- Uznesením zo dňa 15. 2. 2012 bola žalobcovi uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie
- Opravným uznesením zo dňa 17. 2. 2012 bola opravená úvodná časť rozsudku pre chyby v písaní
- Odvolací súd uznesením doručeným konajúcemu súdu 13. 12. 2013 zrušil rozsudok a vec vrátil na ďalšie konanie
- Výzvou zo dňa 23. 1. 2014 súd vyzval žalovaného na predloženie dôkazov ohľadne započítania pohľadávky
- Podaním zo dňa 15. 4. 2014 bolo vyjadrenie žalovaného zaslané žalobcovi
- Vo veci bolo nariadené pojednávanie na 14. 7. 2014, ktoré žalovaný požiadal odročiť na iný termín pre kolíziu pojednávaní. Termín pojednávania bol zrušený.

Z prehľadu úkonov krajského súdu vyplýva, že zákonní sudcovia vo veci konali plynulo a bez prieťahov s výnimkou obdobia od 12. 12. 2008 do 07. 03. 2011 a v období od 14. 07. 2014 do súčasnosti. V oboch prípadoch k prieťahom v konaní došlo v dôsledku prerozdelenia vecí v súlade s dodatkami k rozvrhu práce (v prvom prípade po preložení zákonnej sudkyne [REDAKOVANÉ] na Najvyšší súd Slovenskej republiky - vec bola pridelená [REDAKOVANÉ] a v druhom prípade po odvolaní [REDAKOVANÉ] z funkcie sudcu a pridelení veci [REDAKOVANÉ]), pričom u oboch zákonných sudkýň, ktorým pri prerozdelení obchodnej agendy, vec sp. zn. 6Cb/3/2004 pripadla, bol v rozhodnom čase konštatovaný vysoký nápad súdnej agendy. “

6. K vyjadreniu krajského súdu zaujal stanovisko sťažovateľ v podaní doručenom ústavnému súdu 30. decembra 2015, v ktorom uviedol, že zotrváva na dôvodoch svojej sťažnosti, a súčasne v ňom vyčíslil trovy konania za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2015.

7. Ústavný súd, vychádzajúc z vyjadrení účastníkov a zo spisu krajského súdu, ktorý mu bol predložený na previerku 21. decembra 2015, mal za preukázané uvedené procesné úkony krajského súdu a ich účastníkov (pozri bod 5). Navyše ústavný súd zistil, že krajský

súd po doručení vyjadrenia sťažovateľa k odporu 30. marca 2005 oznámil právnomu zástupcovi sťažovateľa (oznámenie prevzal 1. apríla 2005) a tiež odporcovi (č. 1. 38), že predpokladaný termín pojednávania je v II. polroku 2006. Po nahliadnutí do spisu odporcom 4. mája 2005 a výzve krajského súdu z 9. mája 2005 na zaplatenie súdneho poplatku odporcovi za podaný odpor (č. 1. 40) krajský súd následne (úpravou sudcu z 12. júla 2005, č. 1. 42) uviedol, že „*Spis je pripravený na pojednávanie...*“.

8. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

9. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Sťažovateľ sa sťažnosťou okrem iného domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov. Sťažovateľ zároveň namieta aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

11. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

12. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

13. Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

14. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní mohlo dôjsť k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s Európskym súdom pre ľudské práva ústavný súd prihliada pritom aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

15.1 Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že spor medzi akciovou spoločnosťou, ktorá vydala zamestnanecké akcie, a medzi sťažovateľom, ktorý

žiadal z titulu vrátenia zamestnaneckých akcií o preplatenie ich celkovej hodnoty (pôvodne v sume 40 528 Sk s prísl.), nemožno po právnej ani skutkovej stránke hodnotiť ako zložitý aj ohľadom na to, že odporca podal v súvislosti s touto vecou vzájomný návrh 19. júla 2005, pretože tento bol vylúčený na samostatné konanie a postúpený inému vecne a miestne príslušnému všeobecnému súdu - Okresnému súdu Košice II. Ani krajský súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti neuviedol, že by po právnej stránke alebo skutkovo bola predmetná vec zložitá.

15.2 Správanie sťažovateľa ako účastníka súdneho konania je druhým kritériom pri posudzovaní, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd po preskúmaní spisu krajského súdu a vyjadrení účastníkov konania konštatuje, že správanie sťažovateľa (jeho právneho zástupcu) neprispelo k predĺženiu konania, a ani krajský súd nemal k jeho konaniu v čase prebiehajúceho súdneho sporu výhrady.

15.3 Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom krajského súdu a v súlade so svojou predchádzajúcou štandardnou judikatúrou predovšetkým konštatuje, že z ústavnoprávneho hľadiska je neakceptovateľné, že predmetné konanie nebolo právoplatne skončené, hoci prebieha na krajskom súde od februára 2004. Podľa názoru ústavného súdu konanie, ktoré trvá tak neobyčajne dlho, ako to bolo v danej veci, možno už len na základe jeho posúdenia ako celku považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne napr. II. ÚS 3/09, III. ÚS 170/2010, III. ÚS 21/2014). Ústavný súd okrem dlhej nečinnosti krajského súdu (spolu 33 mesiacov, pozn.) uvedenej v jeho vyjadrení, že nekonal „od 12. 12. 2008 do 07. 03. 2011 a v období od 14. 07. 2014 do súčasnosti“, tiež zistil, že nečinnosť v trvaní viac ako tri roky bola zistená už predtým – krajský súd oznámil účastníkom konania, že vec je pripravená na pojednávanie už v roku 2005 (pozri bližšie bod 7), prvé pojednávanie sa však reálne konalo až v októbri 2008 [medzitým spracoval 12. februára 2007 iba jednu jednoduchú výzvu na zaplatenie súdneho poplatku za vzájomný návrh podaný v júli 2005, ktorý neskôr vylúčil na samostatné konanie

až 15. novembra 2011 (teda až po šiestich rokoch) a postúpil ho vecne a miestne príslušnému Okresnému súdu Košice II, kde je vedený pod sp. zn. 32 Cb 13/2011]. Okrem tejto nečinnosti ústavný súd poukazuje aj na neefektívnu činnosť krajského súdu (vyplýva z posledného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obo 26/2013 z 26. novembra 2013, ktorým bol napadnutý rozsudok krajského súdu zrušený pre nedostatočne zistený skutkový stav veci a takisto pre nepreskúmateľnosť jeho dôvodov) a vec bola vrátená opätovne krajskému súdu 13. decembra 2013 na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, ktoré však podľa zistených výsledkov zatiaľ nesmeruje k podstate nároku sťažovateľa uplatneného v návrhu.

16. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej k zbytočným priet'ahom v súdnom konaní nemusí dochádzať len nekonaním príslušného súdu, ale aj takou jeho činnosťou, ktorá nesmeruje k odstráneniu právnej neistoty účastníkov súdneho konania. Aj neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (napr. IV. ÚS 164/03, IV. ÚS 380/08 a I. ÚS 158/2010).

17. Vzhľadom na uvedené konštatovanie a hodnotenie priebehu konania pred krajským súdom (pozri bod 15.3) je ústavný súd bez ďalšieho preto toho názoru, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cb 3/2004 bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

18. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

19. Keďže namietané konanie nebolo do času rozhodnutia ústavného súdu o sťažnosti právoplatne skončené, ústavný súd krajskému súdu prikázal, aby v konaní

vedenom pod sp. zn. 6 Cb 3/2004 v ďalšom období postupoval bez zbytočných prietahov, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2.

III.

20. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

21. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

22. Sťažovateľ sa domáhal priznania finančného zadosťučinenia v sume 7 000 € z dôvodu celkovej dĺžky konania a pre stav jeho právnej neistoty v prebiehajúcim konaní.

23. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

24. Vzhľadom na doterajšiu neprimeranú dĺžku namietaného konania, ktorá je z ústavného hľadiska zjavne neakceptovateľná, ako aj naplnenie princípu spravodlivosti a okolnosti danej veci vyhodnotené v bode 15.1 až 15.3, ako aj zohľadnenie toho,

čo je v tomto konaní v hre, ústavný súd považuje priznanie sumy 3 000 € za primerané finančné zadost'učinenie (pozri bod 3 výroku nálezu) podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde (obdobne pozri napr. III. ÚS 43/2015), pretože nemožno od s'ťažovateľa spravodlivo žiadať, aby čakal na právoplatný výsledok konania takú dlhú dobu.

25. Ústavný súd preto nevyhovel v súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde časti s'ťažnosti, v ktorej s'ťažovateľ žiadal priznať finančné zadost'učinenie nad ústavným súdom priznanú sumu 3 000 €. Z uvedených dôvodov ústavný súd v tejto časti rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 5 výroku tohto rozhodnutia.

26. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania s'ťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia v konaní vedenom pred ústavným súdom advokátom [REDACTED]. S'ťažovateľ si trovy konania podaním z 30. decembra 2015 vyčíslil v sume 355,79 € a k tomu jeho právny zástupca predložil aj osvedčenie, že je platcom DPH.

27. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal pri dvoch úkonoch právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie s'ťažnosti v roku 2015) z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2014, ktorá bola 839,83 €. Advokát vykonal v roku 2015 dva úkony právnych služieb, a to prevzatie a prípravu zastupovania, spísanie a podanie s'ťažnosti. Odmena za jeden úkon právnych služieb v zmysle § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov je 1/6 z výpočtového základu. Odmena za jeden právny úkon vykonaný v roku 2015 je 139,83 €, spolu s režijným paušálom 8,39 € predstavuje sumu 148,22 €. Odmena advokátovi za 2 úkony právnych služieb a 2 x paušálna náhrada predstavuje sumu 296,44 €. Keďže advokát je platcom DPH, uvedená suma bola zvýšená o DPH vo výške 20 % podľa § 18 ods. 3 citovanej vyhlášky a podľa zákona č. 222/2004

Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Trovy právneho zastúpenia tak boli priznané v celkovej sume 355,79 €.

28. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde) tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

29. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. januára 2016